

— Изплашихъ се отъ него. Върнахъ се въ бюрото. Казахъ на чиновника, че ми е зле. Той прати съ менъ писаря, придружи ме чакъ дотукъ. Минахме презъ главната улица, презъ пазара. А оня ни е следилъ. Щѣхъ вече да си лѣгамъ. Потропа се. Мислѣхъ си — ти се връщатъ. Отварямъ вратата... Исканъ да я затворя, а той си тикна крака въ процепа. Викахъ, а той ми запуши устата. Захапахъ му тогава ржката. Но и той ме захапа — ето, тукъ, вижъ — и тя показа рамото си. — После разбрахъ, че идешъ. Чухъ те още на външната врата. Добре, че дойде навреме. Навреме.

Богданъ седи. Ржцетъ го болятъ.

— Значи, навреме стигнахъ.

— Какъ ме ухапа — звѣрь!...

Лѣгатъ си. Ржцетъ му горятъ. Ноктитъ му сж пълни съ пѣсъкъ. Добре, че бѣше навреме.

— Ами ако не си го скрилъ добре?...

— Заровихъ го въ пѣска.

— Боже, дано не ни уловятъ! Боже, дано не ни уловятъ!

— Тежъкъ бѣше, съвсемъ, съвсемъ тежъкъ.

— Трѣбва веднага да заминемъ, Богдане.

IV

На утрото Жоржета отиде да потърси стеварда Силви на френския товаренъ параходъ Finistère. Той бѣше най-сигурниятъ човѣкъ, съ когото можеше да се говори открито. Богданъ можеше да отиде, разбира се, самъ. Но тя му предложи, той да си остане въ кжщи, а тя да види, какво може да се направи. „Трѣбва“, каза му тя, „ти да си отпочинешъ, защото си много бледенъ и много уморенъ“. Той се съгласи веднага, зарадва се дори, че нѣма защо